

טדי קולק מטלפן לידידיו האמריקאים בשש בבוקר ובכנסת 120 מתחת לאפס

צעירים אמריקאים, שלמדו איתם. כאשר חזרו ארצה והתיחילו לעבוד עליו, הפכו האמריקאים למשקיעים בסרט. לפסטיבל בברלין יגיעו גם המשקיעים האמריקאים, והארבעה יערכו פגישת-מחזור. אגב, אשתו של הבמאי, **עֵדֵנָה מוֹשֶׁנְזוֹן**, היא אוצרת התערוכה של שנות ה-60 של הבימה.

מפיק הסרטים דני דימברט נפגע מהטענה, שהעלו נגדו בעלי-קולנוע ביהודה ושפורסמה גם במדור זה, כאילו לא עמד בהתערבות עימם על סיכויי הצלחת הסרט מחוץ לחוק. מסביר דימברט: "הייתי מוכן להתערבות, בתנאי שהם יפקידו את דמייהתערבות מראש, ויאפשרו לי ביקורת על מכירת הכרטיסים בקופה. כשלא הסכימו לכך, ממילא לא היתה כל התערבות, ולא יכולתי להפסיד בה."

כאשר המטרה היא גיוס כספים, נרתמים למענה אפילו סופרים, משוררים, שחקנים וציירים. הגלריה התלאביבית של **עֵמֶלְיָה אַרְבֵּל** עומדת

במקום. מאז הוא מתגורר כאן, אחרי שהתנדב לצנחנים, וסיים את שירותו בצה"ל, החליט להראות לקהל הירושלמי את עבודותיו, ופתח תערוכה ראשונה משלו בבירה. לפתיחה אמנם הגיעו אמנים ואנשי-צייבור, אך גזנתן לא הכיר איש מהם. נשיא-המדינה הגיע אף הוא לתערוכה, ועודר את העורלה החדש.

שבוע-האופנה העסיק את מרבית הדוגמניות בארץ. שתי האחיות הדוגמניות נאָוֶה וְשֵׁרָה חָן, היו גם הן עסקות מעל לראש. נאוה ושרה, הדומות מאד זו לזו, עבדו האחת במלון הילטון והשנייה הציגה דגמים של בית אופנה במועדון-הלילה של **יֶפֶה וִיקוֹנִי** ביפו. קניינים שביקרו בבוקר בבית המלון ובאו בערב לבלות במועדון הלילה, פגשו שם את נאוה ושאלו אותה איך זה שהיא כל כך רעננה אחרי יום-עבודה מפרך בבית-המלון.

לפסטיבל-הסרטים בברלין נוסעים שלושה אנשים מצוות הסרט רובה חוליות, ש-

"מהו המקום הקר ביותר בארץ" נוהג הדרן **טוביה צפיר** לשאול באחרונה. למתי קשים להשיב הוא ממציא את התשובה: "הכנסת, כמובן." ולמה? "זה המקום היחידי ברצף ששם 120 מתחת לאפס."

ראש עיריית ירושלים, **טדי קולק**, נמצא בארצות הברית במסע-הרצאות, וידידיו שם מקבלים מידיו "טיפול ירושלמי". טדי העביר לאמריקה את הרגלי-העבודה שלו מירושלים, ומטלפן לכולם ברצף בבוקר.

מערכת-היחסים בעיתון הארץ אינם שפירים. זאת היתה אחת הסיבות לשביתת עובדי-הדפוס ולא-הופעת העיתון במשך כמה שבועות. אך ביום שהסתיימה השביתה, השבוע הפכו כל האויבים לאוהבים. ביום השישי חגגו כל חברי-המערכת ועובדי-הדפוס בצורתא, והעורך הראשי, **ג'רשום שוֹקֵן**, אף צירף שני בקבוקי ויסקי למסיבה, דבר שהוא בלתי-תייגיל בשבילו. מסתבר שהשביתה היתה בכל זאת חיובית, בסופו של דבר, שכן תרמה לשיפור יחסי-האנוש בעיתון.

הסופר הצעיר **מנחם בן**, ספרו החדש פלונטר הפך להיט בשבוע הראשון להופעתו, מסתובב כשראשו בעננים. הוא לא קלט עדיין את ההצלחה המסחררת שלו. "אני רק מקווה שאוכל להסתדר עם זה. כבר כמה ימים שאני עובר בחנויות-הספרים, וממש מבסוט לראות איך הספר נמכר כלחי מניות טריות." הוא אמר. יש עוד קובץ מיכתבים שכתב הסופר אל גרושתו, הנמצא אצל לה באמריקה, אך בן עדיין לא החליט אם לפרסם אותו.

מלי בש הדוגמנית, היתה הלקוחה הראשונה בחנות חדשה למושקפיים, כשרכשה לעצמה מישקפיים עם מיסגרת קטנה. כל המישקפיים עם המיסגרות הענקיות, שהיו באופנה עד עתה, יוצאות מכלל שימוש, והצעקה האחרונה היא מישקפיים קטנים לנשים. פאריס, המובילה בעניין זה, מקשטת נשור תיה במיסגרות הקטנות, וכל יצרני-המישקפיים התחילו לייצרן.

יש מחזאים שהמעריצים שלהם מוכנים לגדוד למענם מתיאטרון אחד למישנוהו. מחר-

זאי כזה הוא **ניסים אלוני** ושחקן-מעריץ שלו הוא **יוסי פולק**. אחרי ששיחק יוסי בתיאטרון בימות, במחזה של ניסים, הלך אחרי לתיאטרון הבימה, וגם שם שיחק במחזה שלו. בימים אלה עוב פולק את הבימה ועבר לתיאטרון הקאמרי, ויש לכך סיבה פשוטה: מחזהו של ניסים אלוני נפוליון חי או מת, עומד להיות מוצג שם, ויוסי, כמובן, משתתף בו.

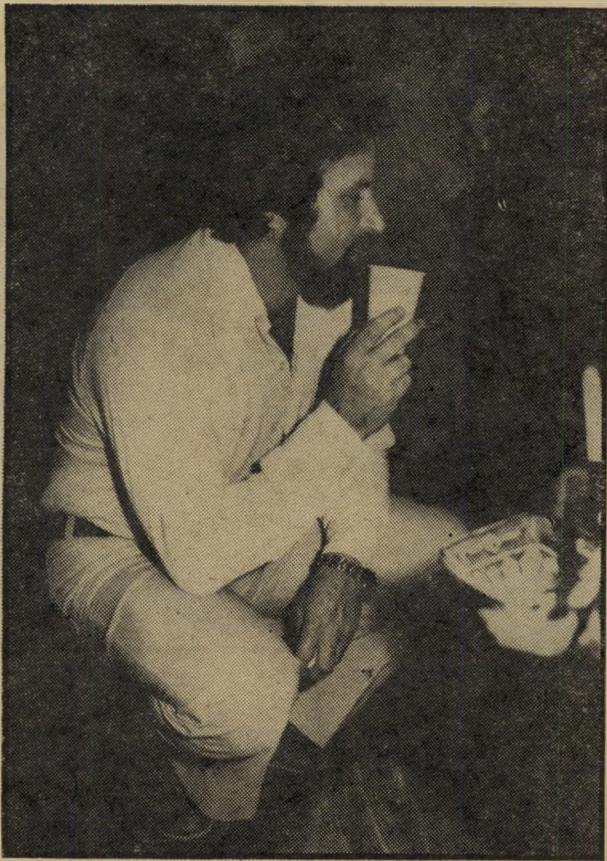
אין סוף לפסטיבלים. אחרי שירים, מחזות וסרטים יש עכשיו פסטיבל של תיאטרון רונני-בבות. אחד כזה מתקיים בקרוב בלונדון, ואליו הוזמן תיאטרון הבבות של **אריק סמית**, יצרן-הבבות הישראלי. אריק לוקח עימו לפסטיבל את צוות מפעילי הבבות שלו, הכולל שלושה עולים חדשים מרוסיה. ואלה שמחים מאד לפגוש בפסטיבל הזה את תיאטרון הבבות ממוסקבה, שבו עבדו בעבר.

הזמרת האמריקאית, המתגוררת בארץ, **סנדרה ג'ונסון**, שמחה על כי הוזמנה להופיע בביתו של השגריר האמריקאי **סמואל דואיס**, כשזה ערך מסיבה בביתו לכבוד נשיא ארצות-הברית לשעבר **ג'ורג' פורד**. היא כה שמחה עד שוויתרה על תמורה כספית עבור הופעתה. לואיס, לעומת זאת, שמח מאד על שהיא לא רצתה כסף, אך החליט בכל זאת להעניק לה מתנה — אגרטי-פרחים.

לגמרי במיקרה, בדרכו מאפריקה לאמריקה, עצר בארץ הצייר האמריקאי הצעיר **ג'ונתן פרנקלין**, והתאהב

אמו של ג'ודי, כוכב להקת "גוזז" הגיעה להצגת-הבכורה של הלהקה שנערכה השבוע. האם, עובדת בכירה במשרד-התעשייה התרגשה מאד, וניגשה למפיק המופע, אברהם דשא, כשדמעות התרגשות מציפות את עיניה.

גיורא ברנהרדט היה גא במאכלים מעשה ידיו, שהכין למסיבה שעשו מירי ואמנון זיכרוני בביתם. גיורא הכין למען האורחים מרק-פיטריות, אורז עם פיטריות ועם ירקות ובשר. האורחים היו מאד מרוצים, אך מי שהיתה גאה ביותר במאכלים היתה דווקא אשתו, הצעירה מרים, שגיורא היה מנהל את עסקיה עד עתה. בימים אלה החליט הבעל בכל זאת להתמסר לאהבת הבישול שלו, והוא עומד לפתוח מיסעדה בסיגנון אמריקאי, "בית הסטייק", והוא ינצח על המיטבה.

ערב מיבצע ראשון מסוגו ביר — מרתון אמנות וסיפורת. הגלריה תהיה פתוחה 5 ימים ללא הפסק, ימכרו בה ספרים ותמונות, וכל ההכנסות תהיינה קודש לשני כתבי-עת סיפורי תיים, סימן קריאה ועכשיו. יש תחפו בו המשוררים **מאיר ויזלטיר**, **יאיר הורוביץ**, **דויד אבידן**, **אבות ישורון**, **אשר רייך** והסופרים

התקבל לפסטיבל במיסגרת טיי-הנוער. הנוסעים הם הבמאי **אילן מוֹשֶׁנְזוֹן**, המפיק **אייִתן אֶבֶן** ואחת השחקניות הי משתתפות בו, **אופליה שט"ר ראל**. את הרעיון לסרט, הי מתרחש בבית-הספר א.ד. גור-דון בתלאביב, בשנת 1950, הגו המפיק והבמאי עוד כאשר למדו קולנוע בלונדון. לפני כמה שנים. שם הם פגשו בשני